

**Věc C-14/23**

**Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce**

**Datum doručení:**

16. ledna 2023

**Předkládající soud:**

Conseil d'État (Belgie)

**Datum předkládacího rozhodnutí:**

23. prosince 2022

**Navrhovatelka:**

XXX

**Odpůrce:**

État belge, zastoupený Secrétaire d'État à l'Asile et la Migration

---

**CONSEIL D'ÉTAT, SECTION DU CONTENTIEUX ADMINISTRATIF**

**XI<sup>e</sup> CHAMBRE**

**(STÁTNÍ RADA, ODDĚLENÍ SPRÁVNÍCH SPORŮ**

**XI. SENÁT)**

**R O Z S U D E K**

č. 255.381 ze dne 23. prosince 2022

[OMISSIS]

Ve sporu:

XXX,

[OMISSIS]

proti:

**État belge (Belgický stát),**  
zastoupenému Secrétaire d'État à  
l'Asile et la Migration (státní tajemník  
pro azyl a migraci)  
[OMISSIS]

**I.     *Předmět návrhu***

Návrhem podaným dne 19. ledna 2021 se XXX domáhá zrušení rozsudku č. 246. 757 ze dne 23. prosince 2020 (ve věci č. 252.221/I) vydaného Conseil du contentieux des étrangers (rada pro řešení sporné cizinecké agendy) [(dále jen „CCE“)].

**II.    *Řízení před Conseil d'État***

[OMISSIS]

[OMISSIS] [řízení]

**III.   *Skutečnosti důležité pro posouzení věci***

Dne 6. srpna 2020 požádala navrhovatelka o vízum za účelem studia v Belgii na základě článku 58 loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (zákon ze dne 15. prosince 1980 o vstupu na území, pobytu, usazování a vyhošťování cizinců [(dále jen „cizinecký zákon“ nebo „zákon ze dne 15. prosince 1980“)]).

Dne 18. září 2020 protistrana odmítla vízum udělit.

Dne 28. září 2020 navrhovatelka navrhla zrušení rozhodnutí ze dne 18. září 2020.

Dne 23. prosince 2020 CCE žalobu na neplatnost rozhodnutí zamítla napadeným rozsudkem.

**IV.    *Jediný žalobní důvod***

Navrhovatelka uplatňuje jediný žalobní důvod, vycházející z porušení „článku 288 SFEU; článků 14, 47 a 52 Listiny základních práv [Evropské] unie (dále jen „Listina“); článků 3, 5, 7, 11, 20, 34, 35 a 40 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2016/801 ze dne 11. května 2016 o podmínkách vstupu a pobytu státních příslušníků třetích zemí za účelem výzkumu, studia, stáže, dobrovolnické služby, programů výměnných pobytů žáků či vzdělávacích projektů a činnosti au-pair (přepracované znění) [(Úř. věst. 2016, L 132, s. 21)]; článku 39/1, čl. 39/2 odst. 2 a článků 39/65 a 58 zákona ze dne 15. prosince 1980 [OMISSIS] vykládaných

v souladu s výše uvedenými unijními předpisy; zásady právní jistoty a povinnosti transparentnosti, a zásady efektivity.

### *První část žalobního důvodu*

#### *Tvrzení účastníků řízení*

Navrhovatelka tvrdí, že „spor se řídí směrnicí 2016/801, která měla být provedena do 23. května 2018 (článek 40)“, že „[...] článek 288 SFEU stanoví, že směrnice je závazná pro každý stát, kterému je určena, pokud jde o výsledek, jehož má být dosaženo, přičemž volba formy a prostředků se ponechává vnitrostátním orgánům“, že „v bodech 22 a 25 rozsudku [ze dne 15. března 1990, Komise v. Nizozemsko (C-339/87, EU:C:1990:119)] Soudní dvůr rozhodl, že zásada právní jistoty i potřeba zajistit plné uplatňování směrnic, a to nejen fakticky, ale i právně, vyžadují, aby členské státy začlenily požadavky dotčené směrnice do závazných právních předpisů“, že „taková povinnost dopadá na dotýčný členský stát především tím, že mají vytvořit dostatečně přesný, jasný a transparentní právní rámec, který za všech okolností právně zajistí plné uplatňování směrnice a umožní jednotlivcům zjistit svá práva a povinnosti [...]“, že „směrnice 2016/801 dosud nebyla provedena do belgického práva [OMISSIS]“, že „vzhledem k tomu, že lhůta pro provedení směrnice uplynula před dvěma a půl lety, je třeba vnitrostátní právo použít, a dokonce vykládat, způsobem, který je s ní v souladu“, že „povinnost členských států Evropské unie vyplývající ze směrnice a spočívající v dosažení výsledku, který směrnice stanoví, jakož i jejich povinnost podle článku 5 Smlouvy o založení Evropského společenství přijmout veškerá obecná nebo zvláštní opatření vhodná k zajištění splnění této povinnosti, jsou závazné pro všechny orgány členských států, včetně soudních orgánů v rámci jejich pravomocí, a proto je vnitrostátní soud při uplatňování vnitrostátního práva povinen vykládat je ve světle znění a účelu směrnice tak, aby bylo dosaženo výsledku sledovaného směrnicí a souladu s čl. 189 třetím pododstavcem Smlouvy“, že „vnitrostátním soudem je [CCE] [OMISSIS]“, že „článek 58 [...] stanoví podmínky pro pobyt studentů v Belgii“, že „podle soudu není rozhodné, že článek [20 odst. 2 písm. f)] směrnice [2016/801] nebyl proveden, neboť článek 58 cizineckého zákona je s článkem 20 [směrnice] v souladu; oprávnění, které zakotvuje, vyplývá ze samotného znění článku 58 cizineckého zákona, který se vztahuje na cizince, který si přeje studovat v Belgii, z čehož vyplývá, že správní orgán (může a dokonce) musí ověřit záměr žadatele studovat“, že „taková úvaha je v rozporu se všemi výše uvedenými ustanoveními“, že „článek 3 směrnice [2016/801] nedefinuje studenta jako cizince, který si přeje studovat, ale jako toho, kdo byl přijat ke studiu na vysoké škole; toto přijetí je jednou ze zvláštních podmínek, které studentům ukládá článek [11 odst. 1 písm. a)] směrnice [2016/801]“, že „její čl. [20 odst. 1 písm. a)] vyžaduje, aby členský stát žádost zamítl, pokud tato podmínka není splněna“, že „definice studenta tedy není ve směrnici [2016/801] a v zákoně o cizincích totožná; směrnice stanoví objektivní kritérium: přijetí ke studiu na vysoké škole; zákon hovoří o přání studovat, což podle soudu znamená pro stát povinnost [...] ověřit záměr studovat“, že „[OMISSIS] úmysl studovat není základním prvkem žádosti, neboť tento úmysl:

nevyplývá z definice studenta v článku 3 směrnice ani z obecných či zvláštních podmínek stanovených v člancích 7 a 11; ukládá odpůrci zamítnout žádost“ pouze tehdy, „pokud lze mít za to, že tento úmysl může být důvodem zamítnutí podle čl. [20 odst. 2 písm. f)] směrnice [2016/801], přičemž na rozdíl od čl. [20 odst. 1] stanoví čl. [20 odst. 2] pouze možnost zamítnutí („mohou zamítnout“), že „na jedné straně není přesné tvrzení, že stát musí ověřit záměr studovat, jelikož se jedná pouze o fakultativní, nikoli obligatorní důvod zamítnutí“, že „na druhé straně, pokud může být čl. [20 odst. 1 směrnice 2016/801] považován za dostatečně jasný [OMISSIS], aby měl přímý účinek i bez provedení, vzhledem ke své imperativní povaze a přesným odkazům na ustanovení a jasné a objektivní skutečnosti vyžadující zamítnutí, není tomu tak v případě čl. [20 odst. 2 téže směrnice], který upravuje pouze možnost zamítnutí a neobsahuje takové odkazy“, že „článek 288 SFEU, [čl. 20 odst. 2 písm. f) a články] 34, 35 a 40 směrnice [2016/801], jakož i výše připomenutá zásada právní jistoty a povinnost transparentnosti uvedená v člancích 34 a 35 [směrnice 2016/801] vyžadují, aby stát mohl využít tohoto oprávnění pouze za předpokladu, že: 1. je výslovně provedeno do vnitrostátního práva, neboť čl. [20 odst. 2 písm. f) směrnice 2016/801] umožňuje zamítnutí pouze v případě, že členský stát má důkazy nebo závažné a objektivní důvody, kterými může prokázat, že státní příslušník třetí země bude na území pobývat za jiným účelem, než pro který žádá o přijetí [dále jen „závažné a objektivní důvody“]; 2. právní předpisy pak stanoví závažné a objektivní důvody pro využití tohoto oprávnění a pro prokázání, že student bude pobývat za jiným účelem, než pro který žádá o přijetí“, „což [OMISSIS] zjevně není případ ustanovení článku 58 cizineckého zákona, který se o tomto oprávnění k zamítnutí ani o závažných a objektivních důkazech či důvodech nezmiňuje [...]“, že „je pravda, že čl. [3 odst. 7] směrnice [Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (Úř. věst. 2008, L 348, s. 98)] uvádí, že objektivní kritéria musí být definována v zákoně, což v čl. [20 odst. 2 písm. f)] směrnice 2016/801 uvedeno není, ale je obtížné si představit, jak by důvody mohly být kvalifikovány jako objektivní, aniž by byly takto definovány“, „což potvrzují body odůvodnění směrnice 2016/801“, že „podle bodu 2 svého odůvodnění by směrnice 2016/801 měla zajistit větší transparentnost a právní jistotu a poskytnout konzistentní právní rámec pro různé kategorie státních příslušníků třetích zemí přicházející do Unie“, že „podle bodu 60 jejího odůvodnění by měl každý členský stát zajistit, aby byly zveřejňovány, zejména na internetu, odpovídající a pravidelně aktualizované informace týkající se hostitelských subjektů schválených pro účely této směrnice a podmínek a postupů pro přijímání státních příslušníků třetích zemí na území členských států pro účely této směrnice“, že „článek 35 směrnice připomíná povinnost transparentnosti [...]“, že „transparentnost a právní jistota vyžadují, aby objektivní a závažné důvody byly studentovi známy před podáním žádosti, což článek 58 cizineckého zákona nezaručuje [OMISSIS]“, že „každé omezení práva musí být stanoveno zákonem“, že „tato zásada vyplývá z čl. [52 odst. 1] Listiny [...]“, že „právo na vzdělání je zaručeno článkem 14 Listiny, jehož požadavky směrnice dodržuje (bod 61 odůvodnění)“, že „v rozsudku [ze dne 15. března 2017,

Al Chodor (C-528/15, EU:C:2017:7),] Soudní dvůr připomíná zásady uvedené v čl. [52 odst. 1] Listiny a uplatňuje je na zajištění cizince podle nařízení Dublin III (bod 37)“, že „ačkoli chráněné právo není stejné povahy, Soudní dvůr trvá na dodržení přísných záruk, to znamená na existenci právního základu, jasnosti, předvídatelnosti, dostupnosti a ochraně před svévolí [...]“, že „je proto důležité, aby se pravomoc individuálního posouzení, kterou stát má podle čl. [20 odst. 2 písm. f) směrnice 2016/801] ve spojení s jejím článkem 35 a bodem 2 jejího odůvodnění, pohybovala v určitých předem stanovených mezích“, že „je nezbytné, aby závažné a objektivní důvody, které mohou omezit právo na studentský pobyt, byly jasně vymezeny závazným aktem, jehož použití je předvídatelné“, že „pouze ustanovení s obecnou působností může splňovat požadavky na jasnost, předvídatelnost, dostupnost a zejména ochranu před svévolí“, a že „[OMISSIS] tak tomu není v případě článku 58 cizineckého zákona, který porušuje všechna ustanovení a zásady uvedené v této části žalobního důvodu“.

[OMISSIS]

Protistrana odpovídá, že „článek 58 zákona ze dne 15. prosince 1980 je považován za provedení článků 7 a 11 směrnice 2016/801 do belgického práva“, že „tato směrnice nahradila směrnicí Rady 2004/114/ES [ze dne 13. prosince 2004 o podmínkách přijímání státních příslušníků třetích zemí za účelem studia, výměnných pobytů žáků, neplacené odborné přípravy nebo dobrovolné služby (Úř. věst. 2004, L 375, s. 12)]“, že „podle tohoto ustanovení platí, že pokud žadatel splňuje jednotlivé podmínky, je pravomoc odpůrce v řízení o kasačním oprávněm prostředku přesně stanovena a tento je povinen přiznat oprávnění k pobytu“, že „je však třeba uvést, že článek 58 zákona ze dne 15. prosince 1980 stanoví, že povolení k pobytu se uděluje cizinci, který si přeje studovat v Belgii“, že „směrnice 2016/801 umožňuje členským státům ověřit, že studijní plán cizince je skutečný, a za tím účelem vymezuje přísný rámec této kontroly ve svém čl. [20 odst. 2 písm. f)]“, že „podle (bodu 41 odůvodnění směrnice 2016/801) mohou členské státy požadovat doložení některých skutečností, tak aby mohly posoudit soulad žádosti o přijetí, konkrétně úmysl studovat“, že „ačkoli článek 3 směrnice 2016/801 nedefinuje studenta jeho úmyslem studovat, bod 41 jejího odůvodnění umožňuje ověřit úmysl žadatele studovat“, že „tento bod odůvodnění je inspirován bodem 15 odůvodnění směrnice 2004/114/ES, jež dříve upravovala problematiku víz za účelem studia, a podle tohoto bodu by členské státy v případě pochybností ohledně důvodů žádosti o přijetí měly mít možnost požadovat veškeré důkazy nezbytné k vyhodnocení žádosti jako celku, zejména na základě žadatelem navrhovaného studia, za účelem boje proti zneužívání nebo nesprávnému využívání řízení, které stanovuje tato směrnice“, že „Soudní dvůr Evropské unie [(dále jen ‚Soudní dvůr‘)] v rámci řízení o předběžné otázce týkající se prostoru [...] pro uvážení členských států při posuzování podmínek přijetí státních příslušníků třetích zemí za účelem studia stanovených směrnicí 2004/114/ES poté, co zjistil, že rozhodnutí o neudělení víza je založeno na pochybnostech o úmyslu studovat, rozhodl, že „je pravda, že směrnice 2004/114 přiznává členským státům určitý prostor pro uvážení při posuzování žádostí o přijetí. Je však třeba zdůraznit,

že jak uvedl generální advokát v bodě 49 svého stanoviska, prostor pro uvážení, který mají vnitrostátní orgány, se vztahuje pouze na podmínky stanovené v člancích 6 a 7 této směrnice a v tomto rámci na hodnocení relevantních skutečností za účelem určení toho, zda jsou podmínky uvedené v daných člancích splněny a zejména zda přijetí státního příslušníka třetí země brání důvody související s existencí hrozby pro veřejný pořádek, veřejnou bezpečnost nebo veřejné zdraví. V rámci zkoumání podmínek přijímání na základě směrnice 2004/114 proto v souladu s bodem 15 odůvodnění této směrnice nic nebrání členským státům, aby požadovaly veškeré důkazy nezbytné k vyhodnocení toho, zda je žádost o přijetí koherentní, a to za účelem boje proti zneužívání nebo nesprávnému využívání řízení stanovenému uvedenou směrnicí“, že „z výše uvedeného vyplývá, že soud prvního stupně mohl úmysl studovat považovat za základní prvek žádosti, a nikoliv za další podmínku“, že „z této judikatury rovněž vyplývá, že vzhledem k tomu, že o možnosti odpůrce v řízení o kasačním opravném prostředku [OMISSIS] ověřit záměr navrhovatelky bylo již Soudním dvorem rozhodnuto, není třeba mu klást [v tomto ohledu] otázku“, že „článek 58 zákona ze dne 15. prosince 1980, který je považován za provedení článků 7 a 11 směrnice 2016/801 a který musí být vykládán v souladu s touto směrnicí, tak přiznává odpůrci v řízení o kasačním opravném prostředku oprávnění ověřit úmysl studovat, v souladu s bodem 41 odůvodnění a bez ohledu na čl. [20 odst. 2 písm. f)] výše uvedené směrnice“, že „tedy nelze tvrdit, že podmínky pro udělení povolení k pobytu nejsou jasné a přesné, stejně jako posuzovací pravomoc odpůrce v řízení o kasačním opravném prostředku“ [OMISSIS] [opakování].

Protistrana na jednání v podstatě rovněž tvrdila, že není dán právní zájem navrhovatelky na předložení předběžné otázky [OMISSIS], neboť Soudní dvůr o této otázce již rozhodl ve svém rozsudku [ze dne 10. září 2014, Ben Alaya (C-491/13, EU:C:2014:2187)] [bez významu].

Navrhovatelka odpovídá [OMISSIS], že „podle odpůrce je zohlednění úmyslu (žadatele o vízum) povoleno v bodě 41 odůvodnění směrnice 2016/801, který vychází z bodu 15 odůvodnění směrnice 2004/114; odkazuje na rozsudek [ze dne 10. září 2014, Ben Alaya (C-491/13, EU:C:2014:2187)], který vykládá směrnicí 2004/114“, že „jsou pochybnosti o tom, zda se omezení práva může zakládat jen na bodě odůvodnění; takové omezení se musí nutně objevit v člancích směrnice a v tomto ohledu je článek 20 směrnice 2016/801 obzvláště přesný, pokud jde o důvody, které musí nebo mohou vést k zamítnutí žádosti, zatímco směrnice 2004/114 v tomto ohledu nestanovila nic, přičemž její článek 18 byl obzvláště obecný“, že „příslušná ověření a veškeré požadované důkazy mohou být provedeny pouze v přísném rámci omezených možností zamítnutí stanovených v článku 20 směrnice [2016/801] a s výhradou předchozího provedení do belgického práva“, že „Soudní dvůr sice mohl mít za to, že směrnice 2004/114 poskytuje členským státům prostor pro uvážení při posuzování žádostí o přijetí, avšak článek 20 směrnice 2016/801 tento prostor pro uvážení striktně omezuje, pokud jde o důvody zamítnutí žádosti“, že „lze silně pochybovat o tom, že odpůrce může odůvodnit zamítnutí neexistencí záměru studovat, když mu [čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice 2016/801] ukládá předložit důkazy nebo závažné a

objektivní důvody, přičemž v rozporu s průřezovou povinností transparentnosti neexistuje žádné vnitrostátní ustanovení, které by je konkretizovalo (článek 35 a body 2 a 60 odůvodnění)“ [OMISSIS] [bez významu].

### *Posouzení*

Článek 58 zákona ze dne 15. prosince 1980 [OMISSIS] ve znění použitelném v projednávané věci stanoví:

„Pokud cizinec, který si přeje v Belgii studovat na vysoké škole nebo absolvovat přípravný ročník na vysokou školu, podá na belgickém diplomatickém nebo konzulárním úřadě žádost o povolení k pobytu v Království na dobu delší než tři měsíce, musí mu být toto povolení uděleno, pokud se na dotýcnou osobu nevztahuje žádný z případů uvedených v čl. 3 prvním pododstavci bodech 5 až 8 a pokud předloží tyto doklady:

1) osvědčení vydané vzdělávací institucí v souladu s článkem 59;

[OMISSIS]

[OMISSIS] [...] [bez významu]“.

Směrnice 2016/801 [OMISSIS] byla v Belgii částečně provedena zákonem ze dne 11. července 2021, kterým se mění zákon ze dne 15. prosince 1980 [OMISSIS].

V napadeném rozsudku CCE v podstatě rozhodla, že článek 58 zákona ze dne 15. prosince 1980 ve znění použitelném v projednávané věci, které předcházelo provedení směrnice 2016/801 [OMISSIS], ukládá protistraně, aby ověřila záměr navrhovatelky studovat v Belgii. Soud prvního stupně rovněž rozhodl, že protistrana mohla žádost o vízum zamítnout na základě článku 58 zákona ze dne 15. prosince 1980, třebaže čl. [20 odst. 2 písm. f)] směrnice 2016/801 nebyl proveden, neboť oprávnění žádost zamítnout stanovená [tímto ustanovením směrnice] vyplývá rovněž z uvedeného článku 58. CCE měla za to, že jeho použití je tedy v souladu s požadavky čl. [20 odst. 2 písm. f)] směrnice 2016/801. [OMISSIS]

Článek 58 zákona ze dne 15. prosince 1980 ve znění použitelném v projednávané věci nestanoví, na rozdíl od čl. [20 odst. 2 písm. f)] směrnice 2016/801, že protistrana může žádost o pobyt zamítnout, pokud má důkazy nebo závažné a objektivní důvody svědčící o tom, že by státní příslušník třetí země pobýval na území za jiným účelem, než pro který žádá o přijetí.

Pouze upřesňuje, že žádost o povolení k pobytu podává cizinec, který „si přeje v Belgii studovat na vysoké škole nebo absolvovat přípravný ročník na vysokou školu“. CCE z tohoto upřesnění vyvodila, že protistrana je povinna ověřit, zda je

přání studovat v Belgii skutečné, a že je oprávněna žádost zamítnout, pokud má za to, že skutečným záměrem státního příslušníka třetí země není studium.

Podle navrhovatelky nemůže být v souladu s právem rozhodnutí CCE o tom, že použití článku 58 zákona ze dne 15. prosince 1980 je v souladu s požadavky čl. [20 odst. 2 písm. f)] směrnice 2016/801, když výše uvedený článek 58 toto ustanovení neprovádí [OMISSIS] a [OMISSIS] nestanoví podmínky pro zamítnutí žádosti, a to existenci důkazů nebo závažných a objektivních důvodů. Navrhovatelka se krom toho domnívá, že vzhledem k definici pojmu „student“ v článku 3 směrnice 2016/801 se protistrana může pouze ujistit, že je navrhovatelka přijata na vysokou školu, nikoli však, že si přeje na ní studovat.

Navrhovatelka rovněž tvrdí, že možnost zamítnout její žádost v souladu s čl. [20 odst. 2 písm. f)] směrnice 2016/801 a s povinnostmi transparentnosti a právní jistoty vyžadovala, aby byla tato směrnice provedena a aby vnitrostátní právo upřesnilo závažné a objektivní důvody. Poukazuje na to, že tyto podmínky nejsou splněny, neboť článek 58 zákona ze dne 15. prosince 1980 ve znění použitelném v projednávané věci čl. [20 odst. 2 písm. f)] směrnice 2016/801 neprovádí a závažné a objektivní důvody neuvádí.

Kritika navrhovatelky, podle které směrnice 2016/801 s ohledem na definici pojmu „student“ uvedenou v článku 3 protistraně umožňuje pouze ověřit, že je navrhovatelka přijata na vysokou školu, nikoli však, že si přeje na ní studovat, se neukazuje jako opodstatněná. Článek [20 odst. 2 písm. f)] této směrnice totiž umožňuje zamítnout žádost, pokud se zjistí, že státní příslušník třetí země by pobýval na území za jiným účelem, než pro který žádá o přijetí. Zdá se tedy, že členské státy jsou nutně oprávněny ověřit, zda žadatel skutečně hodlá pobývat na území za účelem, pro který byla žádost podána, je-li takové ověření nezbytné pro určení, zda lze žádost zamítnout. Conseil d'État však [OMISSIS] rozhoduje v posledním stupni a podmínky, za kterých se nemusí obracet na Soudní dvůr, nejsou v projednávaném případě splněny [OMISSIS]. Rozsudek Soudního dvora ze dne 10. [září 2014, Ben Alaya (C-491/13, EU:C:2014:2187)], kterého se dovolává protistrana, se týká směrnice, která směrnici 2016/801 předcházela [OMISSIS], tudíž neumožňuje [tuto] otázku nepoložit [OMISSIS].

Je třeba rovněž požádat [Soudní dvůr], aby určil, zda [OMISSIS] správné použití čl. [20 odst. 2 písm. f)] směrnice 2016/801 v souladu s povinnostmi transparentnosti a právní jistoty vyžaduje, má-li být dána možnost žádost o pobyt zamítnout, aby na jedné straně vnitrostátní právo výslovně stanovilo, že tato žádost může být zamítnuta, pokud má členský stát důkazy nebo závažné a objektivní důvody pro závěr, že státní příslušník třetí země by pobýval na území za jiným účelem, než pro který žádá o přijetí, a na druhé straně, aby vnitrostátní právo uvedlo, o jaké důkazy nebo [OMISSIS] závažné a objektivní důvody [OMISSIS] se jedná. Je tedy třeba [položit v tomto ohledu otázku Soudnímu dvoru].

[OMISSIS]

## *Druhá část žalobního důvodu*

### *Tvrzení účastníků řízení*

Navrhovatelka tvrdí, že „[...] [OMISSIS] CCE je jediným soudním orgánem příslušným k projednání opravného prostředku proti rozhodnutí o zamítnutí víza nebo povolení k dočasnému pobytu přijatému na základě článku 20 směrnice 2016/801“, [OMISSIS] že „při výkonu [této pravomoci] má CCE pouze pravomoc rozhodnutí zrušit“, že tedy „nemůže orgánu uložit, aby vízum nebo povolení k pobytu vydal, ale může pouze rozhodnutí zrušit, čímž nutí orgán k vydání nového rozhodnutí“, [OMISSIS] že „[CCE] zamítl žalobní důvody navrhovatelky s odůvodněním, že jí kontrola legality neumožňuje nahradit posouzení odpůrce svým posouzením, přičemž způsoby provedení tohoto posouzení nejsou v článku 58 cizineckého zákona přesně ani jasně vymezeny“ a že „ve spojení s první částí žalobního důvodu [CCE] porušuje právo na účinnou právní ochranu a zásadu efektivity; při neexistenci jasného a přesného právního ustanovení, které by stanovilo možnost zamítnutí, a objektivní kritéria jejího uplatnění je výkon vnější kontroly posuzovací pravomoci odpůrce a uplatnění práva na pobyt za účelem studia, tak jako v projednávané věci, nadměrně obtížný [rozsudek ze dne 15. března 2017, Al Chodor (C-528/15, EU:C:2017:213, bod 44)], až nemožný[;] při neexistenci zákonem stanoveného kritéria nelze žádné zamítnutí napadnout v rámci opravného prostředku založeného pouze na nedostatku legality“.

[OMISSIS]

Odpůrce odpovídá [OMISSIS], že „belgické právo upravuje účinný opravný prostředek proti rozhodnutí o neudělení víza“, že „vzhledem k tomu, že posuzovací pravomoc odpůrce ve vztahu k úmyslu navrhovatelky studovat je jasně stanovena článkem 58 zákona ze dne 15. prosince 1980 a v souladu se směrnicí 2016/801 – viz vyvrácení první části žalobního důvodu –, na situaci, pokud jde o účinnost opravného prostředku, se nic nemění“, že „argumentace navrhovatelky v řízení o kasačním opravném prostředku se opírá o rozsudek [ze dne 13. prosince 2017, El Hassani (C-403/16, EU):C:2017:960)]“, že „odpůrce v řízení o kasačním opravném prostředku však poukazuje na to, že v rámci rozsudku El Hassani se předběžná otázka předložená Soudnímu dvoru týkala výkladu čl. 32 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech [(vízový kodex) (Úř. věst. 2009, L 243, s. 1)]“, že „působnost nařízení č. 810/2009 je omezena na pobyty nepřesahující tři měsíce, na rozdíl od dlouhodobých pobytů upravených směrnicí 2016/801 o studentských pobytech“ a že „analogie předpokládaná navrhovatelkou v řízení o kasačním opravném prostředku proto není [relevantní] [OMISSIS].

Navrhovatelka odpovídá [OMISSIS] [bez významu] že „v rozsudku El Hassani Soudní dvůr rozhodoval o otázce týkající se vízového řízení, a třebaže se nejedná o stejný typ víza, v něm stanovené zásady týkající se účinnosti opravného prostředku lze plně vztáhnout na projednávaný případ; o čemž Soudní dvůr

nedávno rozhodl [rozsudek ze dne 10. března 2021, Konsul Rzeczypospolitej Polskiej w N. (C-949/19, EU:C:2021:186)] [...]“.

### *Posouzení*

Druhá část žalobního důvodu je přípustná v rozsahu, v němž se týká porušení ustanovení práva Evropské unie [OMISSIS]. Sporná situace se skutečně řídí zejména směrnicí 2016/801, kterou měl Belgický stát provést do 23. května 2018. Skutečnost, že čl. [34 odst. 5] směrnice 2016/801 ponechává na členských státech, aby upravily řízení o opravném prostředku proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o pobyt, neznamená, že by se tento opravný prostředek vymykal použití práva Evropské unie, neboť jej výše uvedená směrnice vyžaduje za účelem zajištění ochrany práv jednotlivců. Procesní podmínky uplatnění tohoto opravného prostředku musí respektovat zásady rovnocennosti a efektivit.

Opravným prostředkem upraveným belgickým právem v souladu s tím, co stanoví čl. [34 odst. 5] směrnice 2016/801, je žaloba na neplatnost podle čl. 39/2 odst. 2 zákona ze dne 15. prosince 1980.

Toto ustanovení stanoví, že:

„CCE rozhoduje formou rozsudku o neplatnosti na základě ostatních žalob pro porušení podstatných formálních náležitostí nebo náležitostí, které ze zákona způsobují neplatnost, překročení pravomoci či její zneužití.“

Přezkum prováděný CCE na základě čl. 39/2 odst. 2 zákona ze dne 15. prosince 1980 je přezkumem legality. CCE může rozhodnout o protiprávnosti, zejména z důvodu zjevně nesprávného posouzení ze strany Belgického státu. Naproti tomu nemá pravomoc rozhodnutí změnit. CCE tedy nemůže nahradit posouzení protistrany svým posouzením ani přijmout namísto protistrany nové rozhodnutí. V případě zrušení napadeného rozhodnutí je však protistrana vázána výrokem pravomocného rozsudku a odůvodněním, které tvoří jeho nezbytnou oporu.

Navrhovatelka v podstatě tvrdí, že opravný prostředek upravený v čl. 39/2 odst. 2 zákona ze dne 15. prosince 1980 není v souladu s požadavky na efektivitu stanovenými v čl. [34 odst. 5] směrnice 2016/801, se zásadou efektivit a s článkem 47 Listiny.

Je tedy třeba se v tomto ohledu obrátit s otázkou na Soudní dvůr [OMISSIS].

[OMISSIS]

### **Z TĚCHTO DŮVODŮ**

### **CONSEIL D'ÉTAT ROZHODL TAKTO:**

#### **Výrok 1.**

Řízení se přerušuje.

**Výrok 2.**

V souladu s čl. 267 třetím pododstavcem [SFEU] se Soudnímu dvoru Evropské unie předkládají následující předběžné otázky:

„1) Musí být s ohledem na článek 288 [SFEU], články 14 a 52 Listiny základních práv [Evropské] unie, články 3, 5, 7, 11, 20, 34, 35 a 40 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/801 ze dne 11. května 2016 o podmínkách vstupu a pobytu státních příslušníků třetích zemí za účelem výzkumu, studia, stáže, dobrovolnické služby, programů výměnných pobytů žáků či vzdělávacích projektů a činnosti au-pair (přepracované znění) a body 2 a 60 jejího odůvodnění, zásady právní jistoty a transparentnosti, možnost zamítnout žádost o pobyt svěřená členskému státu na základě čl. [20 odst. 2 písm. f)] směrnice [2016/801] výslovně stanovena, k tomu aby je tento stát mohl využít, v jeho právních předpisech? Pokud ano, musí jeho právní předpisy upřesňovat závažné a objektivní důvody?

2) Vyžaduje posouzení žádosti o studijní vízum, aby členský stát ověřil záměr a úmysl cizince studovat, ačkoli článek 3 směrnice [2016/801] definuje studenta jako osobu, která je přijata na vysokou školu, a důvody pro zamítnutí žádosti uvedené v čl. [20 odst. 2 písm. f) této směrnice] jsou fakultativní, a nikoliv závazné jako důvody stanovené v čl. [20 odst. 1] směrnice?

3) Vyžadují článek 47 Listiny základních práv, zásada efektivity a čl. [34 odst. 5] směrnice 2016/801, aby vnitrostátním právem upravený opravný prostředek proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o přijetí na území za účelem studia umožňoval soudu nahradit posouzení správního orgánu svým posouzením a změnit rozhodnutí tohoto orgánu, nebo postačuje přezkum legality, který soudci umožní rozhodnout o protiprávnosti, zejména z důvodu zjevně nesprávného posouzení, tím, že zruší rozhodnutí správního orgánu?“

[OMISSIS]

[řízení]